

Sygn. akt: I C 284/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Gdyni I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Joanna Jank
Protokolant:	sekr. sądowy Katarzyna Chachulska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lipca 2017 r. w G.

sprawy z powództwa **A. K. (1)**

przeciwko (...) S.A. w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

I. pozbawia wykonalności w całości tytuł wykonawczy – Nakaz zapłaty Sądu Rejonowego w Gdańsku z dnia 9 czerwca 2000 r. wydany w sprawie I Nc 5341/00

II. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 116 zł (sto szesnaście złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania

I C 284/17.

UZASADNIENIE

Powódka A. K. (2) domagała się pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego – nakazu zapłaty Sądu rejonowego w Gdańsku z dnia 9 czerwca 2000 r. wydanego w sprawie I Nc 5341/00. W uzasadnieniu powódka wskazała, że nakaz zapłaty obejmował należność wynikającą z umowy z (...), której powódka nigdy nie zawarła. Najprawdopodobniej doszło do zawarcia umowy przez nieznaną osobę na podstawie dowodu osobistego powódki, który ta w latach dziewięćdziesiątych utraciła. Powódka wskazała także, że pozew wniesiony w sprawie I Nc 5341/00 zawierał nieaktualny wówczas od kilku lat adres zamieszkania powódki, w związku z czym odpis nakazu zapłaty nie został jej nigdy prawidłowo doręczony. Pomimo tego powódce nie udało się wzruszyć nakazu zapłaty ponieważ akta sprawy I Nc 5341/00 zostały zniszczone i nie udało się ich odtworzyć w zakresie umożliwiającym ustalenie, pod jaki adres doręczono powódce odpis nakazu zapłaty. Powódka zarzuciła także przedawnienie roszczenia twierdząc, że egzekucje przeciwko niej były wszczynane każdorazowo pomimo wskazywania błędnego, nieaktualnego adresu zamieszkania powódki.

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa zarzucając, że podniesione w pozwie argumenty kwestionujące zasadność i prawomocność nakazu zapłaty nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia powództwa przeciwegzekucyjnego. Jeżeli chodzi natomiast o kwestię przedawnienia roszczenia, pozwany wskazał, iż kilkakrotnie przerywał jego bieg składając wnioski o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko powódce.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 9 czerwca 2000 r. w sprawie I Nc 5341/00 z powództwa (...) SA przeciwko A. K. (1) wydano nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym. Został on zaopatrzony w klauzule wykonalności 8 listopada 2000r.

W pozwie jako adres pozwanej wskazano ul. (...) w G.. Po adresem tym powódka nie zamieszkiwała w dacie wniesienia pozwu. Została spod niego wymeldowana na podstawie decyzji Prezydenta Miasta G. z 9 września 2004 r., w której uzasadnieniu wskazano, że A. K. (2) nie zamieszkuje pod tym adresem od około 8 lat.

//nakaz zapłaty – k.21, pozew – k. 19 – 20, decyzja o wymeldowaniu – k. 22 – 23, kserokopia tytułu wykonawczego w aktach Km 22084/13/

O fakcie wydania wskazanego wyżej nakazu zapłaty powódka dowiedziała się z chwilą otrzymania zawiadomienia o wszczęciu egzekucji przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy – Woli w Warszawie J. B., prowadzonej pod sygnaturą Km 22084/13. Wierzyciel we wniosku egzekucyjnym wskazał adres powódki na ul. (...) w G., tożsamy z adresem wskazanym w pozwie w sprawie I Nc 5341/00 Sądu Rejonowego w Gdańsku

/ zawiadomienie o wszczęciu egzekucji – k. 8-9, wniosek o wszczęcie egzekucji – k. 1 akt Km 22084/13/

Po otrzymaniu zawiadomienia o wszczęciu egzekucji powódka złożyła wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty wraz ze sprzeciwem. Z uwagi na fakt, że przed ich wniesieniem akta I Nc 5341/00 zostały zniszczone, wszczęto postępowanie o ich odtworzenie, które jednak zakończyło się prawomocnie postanowieniem o niepodejmowaniu dalszego postępowania wobec braku możliwości odtworzenia akt w zakresie niezbędnym do ustalenia, na jaki adres ostatecznie odręczono pozwanej odpis nakazu zapłaty.

/postanowienie SO w Gdańsku w sprawie XVI Cz1302/15/

Na podstawie nakazu zapłaty w sprawie I Nc 5341/00 pozwany kilkakrotnie wszczynał egzekucję: w sprawie Km 22875/08 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy -Woli w Warszawie J. B.. Wniosek o wszczęcie egzekucji wpłynął 6 marca 2008 r. Jako adres dłużniczki wskazywał ul. (...) w G. . Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji zostało skierowane na ten właśnie adres i zwrócone jako niepodjęte w terminie. Egzekucja została umorzona z powodu bezskuteczności postanowieniem z 26 września 2008 r. W toku postępowania komornik ustalił, że adres wskazany we wniosku egzekucyjnym jest nieaktualny co najmniej od 2004 r,

/wniosek o wszczęcie egzekucji – k. 1 akt KM 22875/08, informacja o wymeldowaniu powódki – k.22 akt KM 22875/08/

Kolejne postępowanie egzekucyjne pozwany wszczął przed tym samym Komornikiem na podstawie wniosku złożonego 8 lutego 2013 r. Pozwany ponownie wskazał adres powódki w G. przy ul. (...). W toku postępowania komornik ustalił prawidłowy adres powódki i skutecznie doręczył jej zawiadomienie o wszczęciu egzekucji.

/wniosek o wszczęcie egzekucji – k. 1 akt Km 22084/13/

Na podstawie nakazu zapłaty w sprawie I Nc 5341/00 toczyła się także egzekucja przed Komornikiem sądowym Rewiru VI przy Sądzie rejonowym w Gdańsku pod sygnatura Km 443/01. Została ona zakończona 11 maja 2001 r.

/kopia tytułu wykonawczego w aktach Km 22084/13/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny nie był sporny pomiędzy stronami. Wynikał on z dołączonych do pozwu i niezakwestionowanych przez stronę pozwaną dokumentów w postaci kopii pozwu i nakazu zapłaty w sprawie I. Nc 5341/00 oraz postanowienia Sadu Okręgowego w Gdańsku w sprawie XVI Cz 1302/15. Okoliczności dotyczące dat wszczęcia kolejnych egzekucji przeciwko powódce oraz adresów, na jakie kierowane były zawiadomienia o wszczęciu

egzekucji wynikały wprost z akt egzekucyjnych Km 22084/13 i Km 22875/08 i również nie były kwestionowane przez strony.

W związku z powyższym istota rozstrzygnięcia sprowadzała się do prawnej oceny ustalonych powyżej faktów.

Podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 840 k.p.c., który stanowi, że dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

1)przeciży zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;

2)po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie;

3)małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Analiza cytowanego przepisu prowadzi do wniosku, że nie mogły okazać się zasadne te argumenty powódki, które zmierzały do zakwestionowania zasadności obowiązku wynikającego z nakazu zapłaty oraz jego prawomocności. Nakaz zapłaty jako orzeczenie sądowe, nie może bowiem być podważany w drodze powództwa przeciwegzekucyjnego. Możliwość kwestionowania obowiązków stwierdzonych tytułem wykonawczym dotyczy wyłącznie tytułów niebędących orzeczeniem sądu, takich, jak np. bankowy tytuł egzekucyjny czy akt notarialny zaopatrzone w klauzule wykonalności.

Powództwo przeciwegzekucyjne dotyczące sądowych tytułów wykonawczych może zatem co do zasady opierać się na zarzutach wymienionych w punkcie 2 przepisu art. 840 k.p.c., w tym m. in. na zarzucie przedawnienia roszczenia, który w sprawie podnosiła powódka twierdząc, że kolejne wszczynane przeciwko niej egzekucje nie miały na celu rzeczywistego dochodzenia roszczenia, a jedynie formalne przerwanie biegu przedawnienia. Pozwany, wskazując na wynikający z przepisu art. 125 k.c. dziesięcioletni termin przedawnienia roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem sądu, twierdził natomiast, że przerwał bieg przedawnienia wszczynając egzekucje w roku 2008, a następnie 2013.

Oceniając argumentację każdej ze stron Sąd uznał, iż racje przyznać należy powódce.

Zgodnie przepisem art. 123 k.c. przedawnienie przerywa każda czynność wierzyciela dokonana przed sadem bądź innym powołanym do tego organem zmierzająca bezpośrednio do dochodzenia bądź zaspokojenia roszczenia. Niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji do takich czynności należy i co do zasady przerywa bieg przedawnienia. W przekonaniu sądu jednak, aby wszczęcie egzekucji mogło spowodować przerwanie biegu przedawnienia, musi być skuteczne wobec dłużnika, a zawiadomienie o wszczęciu egzekucji musi zostać mu prawidłowo doręczone, zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego. Warunkiem zaś prawidłowego doręczenia, zwłaszcza doręczenia w trybie art. 139 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. jest skierowanie korespondencji na prawidłowy, aktualny adres dłużnika. W przekonaniu sądu dopiero takie doręczenie zawiadomienia o wszczęciu egzekucji skutecznie otwiera ją wobec dłużnika, umożliwiając mu podjęcie procesowych środków obrony przed egzekucją, takich jak chociażby zażalenie na nadanie klauzuli wykonalności czy skarga na czynności komornika. Odrzucenie takiej argumentacji prowadziłoby do akceptacji niedających się pogodzić z poczuciem sprawiedliwości wniosków, wedle których wierzyciel mógłby co kilka lat składać wnioski egzekucyjne, wskazując w nich jakikolwiek adres dłużnika (choćby nigdy nieaktualny) tylko po to, aby formalnie przerwać przedawnienie. Prawdopodobnie wyłącznie taki cel przyświecał pozwanemu w niniejszej sprawie zważywszy na fakt, iż Komornik prowadzący egzekucję Km 22875/08 już w toku

tamtego postępowania ustalił, że adres wskazany we wniosku egzekucyjnym jest nieaktualny co najmniej od 2004 r. Pomimo to, kierując kolejny wniosek egzekucyjny w 2013 r. pozwany ponownie wskazał w nim adres przy ul. (...). Na podstawie postępowania wierzyciela można zatem wysnuć wniosek, że składane przez niego wnioski o wszczęcie egzekucji nie tyle zmierzały bezpośrednio do zaspokojenia stwierdzonego tytułem wykonawczym roszczenia (a taki cel czynności wierzyciela jest warunkiem przerwania przedawnienia w świetle art. 123 k.c.) lecz co najwyżej do przerwania przedawnienia. Wierzyciel przez 13 lat nie podjął bowiem żadnej czynności mającej na celu ustalenie rzeczywistego miejsca pobytu dłużniczki, kierując wszystkie wnioski egzekucyjne, niezmiennie na ten sam, nieaktualny adres. Z tych względów Sąd uznał, że pomimo prowadzenia dwóch postępowań egzekucyjnych przed 2013 rokiem żadne z nich nie zostało wszczęte skutecznie i w konsekwencji żadne z nich nie przerwało przedawnienia roszczenia wynikającego z kwestionowanego w niniejszym postępowaniu tytułu wykonawczego. Przedawnienie to biegło najpóźniej od daty nadania nakazowi klauzuli wykonalności, tj. od 8 listopada 2000 r. i zgodnie z przepisem art. 125 k.c. upłynęło 8 listopada 2010 r. Ponieważ przed tą datą nigdy skutecznie nie wszczęto egzekucji przeciwko powódce, należało uznać, że przedawnienie nie zostało przez wierzyciela przerwane.

Na zakończenie należy wskazać, że zgodnie z orzecznictwem, jakie utrzymało się na kanwie przepisu art. 823 k.p.c. (umorzenie postępowania z powodu bezczynności wierzyciela – wyrok (...) CK 113/02), wszczęcie egzekucji umorzonej z mocy prawa na podstawie tego przepisu nie przerywa przedawnienia. Skoro zatem przedawnienia nie przerywała egzekucja wszczęta skutecznie, tym bardziej nie może być mowy o przerwie przedawnienia w wyniku nieskutecznego wszczęcia postępowania egzekucyjnego.

Z tych względów, na podstawie art. 840 § 1 pkt. 2 k.p.c. w zw. z art. 125 k.c. Sąd uwzględnił powództwo w całości, obciążając pozwanego kosztami postępowania na podstawie art. 98 k.p.c., jako stronę przegrywającą spór.